

og fremdrage en aargammel Ytring af mig her i denne Sal for derigennem at male en overmaade mørk Baggrund af Ildfindethed, almindelig eller jeg kunde næsten sige ualmindelig Ildfindethed, for derigennem at faa Lejlighed til at fremstille min nuværende Dindskab i dobbelt straalende Belysning. Det skete ikke i Folketinget. Jeg skænker den højtærede Indenrigsminister Metoden, saa meget mere som jeg har lært, at den højtærede Indenrigsminister anvender den kun over for Meningsfæller, politiske Meningsfæller, og jeg vil saa bedømme den efter Skriften: Den, der elsker sin Søn, tugter ham. Men jeg vil henstille til den højtærede Indenrigsminister, om han ikke finder det rettest, at han ikke skal være den, som dräger Grænsen for, hvad der er, og hvad der ikke er tilstedeligt at sige i Landstinget. Jeg tror i alle Tilfælde, skønt jeg er et ungt og uerfarent Medlem, at jeg maatte fare overmaade meget vild, om det ligger under hans Resfort, skønt jeg ved, at Rigsdagen i det hele taget ligger under hans Resfort. Men over for den fuldstændig virtuøsmæssige Optræveling af en vis Part af mit Foredrag i Gaar, som den højtærede Minister gav til Bedste, og hvorved det maatte til en vis Grad lykkes for den ærede Indenrigsminister at paadutte mig, at jeg overhovedet ikke havde bekræftiget mig med Lovforslaget, skylder jeg dog at præcisere mit Standpunkt til selve Forslaget her over for Tinget. Det har ganske naturlig interesseret mig i en særdeles Grad. Jeg glæder mig over Folketingets Affattelse af Lovforslaget, for saa vidt som jeg altsaa finder, at der i §§ 2, 3, 4 og 5 er ligesom dannet en Kamme, en tilstrækkelig tydelig Kamme for Ledelsen, til at man deraf kan skønne, i hvilken Retning Lovgiveren ønsker, at Ledelsen skal foregaa, hvilket System der skal følges. Men jeg har ogsaa fremhævet de Ting, hvori jeg er i principiel Uoverensstemmelse med Folketingets Affattelse af Loven, og der skal jeg her i Dag tydeligere udtale, at jeg mener, at Folketingets Affattelse skylder noget forbi Maalet, naar den fastholder Inddelingen i 8 Trafikdistrikter. Jeg tror dog at vide, som jeg allerede nævnte i Gaar, at Folketingets Flertal er paa det rene med, at der, naar man skarpt præcisierer en Decentralisation gennem en

Inddeling i 4 store med fuld Myndighed udrustede Trafikdistrikter, vil vindes noget ganske overordentligt. Hvis det bliver Lovens endelige Affattelse tror jeg, at der gennem den er vundet et fuldstændig tydeligt Billede af, hvad det er, man tilligter med Loven om Statsbanedriftens Organisation. Selvfølgelig tør jeg sige, at vil man underordne saadanne 4 store Trafikdistrikter et vist Antal Trafikinspektører for at gøre det store Arbejde, der der vil falde, og i lige Maaade maatte stride til samtidigt at inddele Inspektørforbaltningen i tilsvarende 4 store Distrikter med Assistance af Underbaneingeniører, da vilde noget saadant afgjort være i Befolkningens Interesse, idet det da vilde være muligt for Provinserne inden for rimelig Afstand og Tid at fremstille deres Ønsker og fremdrage deres Sager og saa dem behandle haade heldigt og tilbørligt. Jeg pointerede i Gaar, jeg skal yderligere pointere i Dag, at Folketinget gennem sin Affattelse efter min Opfattelse har bestemt udtalt sig for en Decentralisation af Styrelsen, som jeg anser for det eneste ønskelige Princip.

Følge § 3 er der jo foreslaaet en Udskillelse af Revisionen under en særlig Hovedrevisor. Det udtalte jeg i Gaar, at jeg giver min fulde Tilslutning, og jeg skal yderligere bekræfte det i Dag. Jeg anser det for en aldeles uomgængelig Nødvendighed og kan lige saa lidt som det ærede Medlem for 11te Kreds (Th. Nielsen) se, at der skulde være noget umuligt eller en Gang noget vaanselig i at skabe en Revision, som kunde være samtidig og dog fuldstændig uafhængig.

Med Hensyn til den komiterede, som Lovforslaget foreslaar, og hvorom jeg i Gaar udtalte, at jeg ikke saa ret, til hvad Nytte han skal være, skal jeg yderligere i Dag anføre, at jeg ikke misunder Generaldirektøren eller kan ønske at beståre ham den nødvendige Hjælp ikke alene til det hele Apparats Styrelse, men ogsaa særlig den maatte nødvendige raadgivende Hjælp til det, jeg vil kalde Særbanepolitikens Ledelse. Men jeg tror, at det for det første vilde være heldigt, om Sekretariatschefen var af den Kaliber, at han kunde være det raadgivende Element over for Generaldirektøren, og kan han nu ikke være det, vil jeg for mit Bedkommende foretrække, at man vilde ind-